

Sygn. akt VII U 9/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. w Warszawie

sprawy W. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania W. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 30 października 2015 r. nr: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W. O. w dniu 4 grudnia 2015 roku złożyła do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 30 października 2015 roku, nr (...), stwierdzającej, że jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 1 stycznia 2003 roku do 30 czerwca 2003 roku.

W uzasadnieniu odwołania odwołująca podniosła, że zaskarżona decyzja została wydana po ponad dwunastu latach od zaprzestania prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Zaznaczyła przy tym, że od 2012 roku nie jest osobą czynną zawodowo

i korzysta ze świadczeń emerytalnych ZUS. Zaskarżona decyzja jest dla niej krzywdząca, albowiem wobec upływu wielu lat od zakończenia prowadzenia działalności gospodarczej, nie posiada obecnie jakiegokolwiek dokumentacji, którą mogłaby się posłużyć celem wyjaśnienia sprawy. Odwołująca dodała, że organ rentowy winien we wcześniejszym okresie wszcząć wobec niej postępowanie wyjaśniające, a tym samym umożliwić jej złożenie wyjaśnień w stosownym terminie. W świetle powyższej argumentacji, odwołująca sformułowała zarzut przedawnienia roszczeń i wskazała, że zaskarżona decyzja stwierdzająca obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym w okresie od 1 stycznia 2003 roku do 30 stycznia 2003 roku narusza zaufanie obywatela do prawa. Odwołująca wniosła więc o uchylenie zaskarżonej decyzji (odwołanie z dnia 2 grudnia 2015 roku, k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że na podstawie dokumentów zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej ustalił, że W. O. zgłosiła się do ubezpieczeń społecznych jako płatnik składek od dnia 1 marca 2001r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej pod nazwą Agent Ubezpieczeniowy (...). W dniu 18 kwietnia 2001r. W. O. jako płatnik składek zgłosiła się do ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 1 marca 2001 roku, natomiast w dniu 25 lipca 2003 roku wyrejestrowała się z powyższego ubezpieczenia z datą od dnia 1 lipca 2003 roku.

Za okres od marca 2001 roku do kwietnia 2003 roku oraz za czerwiec 2003 roku płatnik składek złożyła deklaracje rozliczeniowe z zadeklarowaną podstawą wymiaru i wykazaną składką na ubezpieczenie zdrowotne, natomiast za miesiąc maj 2003 roku zadeklarowane zostały podstawy wymiaru i wykazane składki na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne. Organ rentowy podkreślił, iż w spornym okresie W. O. prowadziła działalność gospodarczą oraz była zatrudniona na podstawie umowy o pracę. Z dokumentów zgłoszeniowych złożonych przez płatnika składek (...) Sp. z o.o. wynika, że W. O. została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako pracownik od dnia 5 czerwca 2000r. do dnia 30 czerwca 2003r. w niepełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy wskazał, że w miesiącach styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec 2003 roku z tytułu zawartej umowy o pracę wykazana została za ubezpieczoną podstawa wymiaru składek w kwocie niższej niż minimalne wynagrodzenie obowiązujące w danym okresie. Mając na uwadze powyższe okoliczności sprawy, organ rentowy podkreślił, iż zaskarżona decyzja wydana w myśl przepisów art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 9 ust. 1, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 121 z późn. zm.), jest prawidłowa, a odwołanie ubezpieczonej jako całkowicie bezzasadne winno podlegać oddaleniu. Dodatkowo organ rentowy podniósł, że zgodnie z art. 41 ust. 7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, według stanu prawnego obowiązującego od dnia 1 stycznia 2003r. do dnia 31 grudnia 2014r., to płatnik składek był zobowiązany dokonać sprawdzenia prawidłowości danych przekazanych do Zakładu w imiennym raporcie miesięcznym dotyczącym danego roku kalendarzowego nie później niż do dnia 30 kwietnia następnego roku kalendarzowego. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości płatnik składek był zobowiązany postąpić w sposób określony w ust. 6 i 7a. Dodatkowo organ rentowy wskazał, że kwestia podlegania ubezpieczeniom społecznym nie przedawnia się (odpowiedź na odwołanie z dnia 4 stycznia 2016 roku, k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2000 roku W. O. zawarła z (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w N. B. przy ul. (...), umowę o pracę na czas nieokreślony. Zgodnie z zapisami umowy zajmowała stanowisko księgowej w wymiarze 1/3 etatu, za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 760,00 zł brutto. Strony umowy określiły również, że miejscem wykonywania pracy W. O. będzie siedziba spółki, a dzień rozpoczęcia pracy został ustalony na 1 czerwca 2000 roku (umowa o pracę, k. 9 a.r.).

(...) Sp. z o.o. jako płatnik składek zgłosiła W. O. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych w okresie od dnia 5 czerwca 2000 roku do dnia 30 czerwca 2003 roku, tj. do daty, w której ubezpieczona zakończyła wykonywanie pracy na podstawie zawartej umowy o pracę (świadczenie pracy z dnia 1 lipca 2003 roku, k. 15 a.r., poświadczenie ubezpieczenia z dnia 12 lutego 2004r., a.r.). Za miesiące styczeń, luty, marzec, kwiecień i maj 2003 roku wykazane zostały podstawy wymiaru składek niższe niż kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę (ZUS RNA, k. 17 – 19 a.s., ZUS RCA, k. 20 – 24 a.s.).

Ubezpieczona od dnia 1 marca 2001 roku do 30 czerwca 2003 roku prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. O. z siedzibą w N. przy ul. (...). W dniu 18 kwietnia 2001r. z tego tytułu zgłosiła się do ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 1 marca 2001 roku, natomiast w dniu 25 lipca 2003 roku wyrejestrowała się z powyższego ubezpieczenia od dnia 1 lipca 2003 roku. Za okres od marca 2001 roku do kwietnia 2003 roku oraz za czerwiec 2003 roku ubezpieczona złożyła deklaracje rozliczeniowe z zadeklarowaną podstawą wymiaru i wykazaną składką na ubezpieczenie zdrowotne, natomiast za miesiąc maj 2003r. zadeklarowała podstawy wymiaru i wykazała składki na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne.

W okresie od dnia 1 lipca 2003r. do dnia 1 listopada 2003r. działalność gospodarcza ubezpieczonej była zawieszona. W roku 2003 W. O. wykazała przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 8.219,76 zł, koszty – 10.685,05 zł oraz stratę – 2.465,29 zł (pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 23 października 2015r., k. 17 a.r.).

Decyzją z dnia 8 maja 2008r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał W. O. emeryturę (decyzja ZUS z dnia 8 maja 2008r., k. 23 – 26 a.r.).

W dniu 1 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych sporządził pismo, w którym poinformował W. O., że wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające celem weryfikacji prawidłowości przebiegu ubezpieczenia społecznego. W treści zawiadomienia organ rentowy poinformował ubezpieczoną, iż w związku z zawarciem umowy o pracę z (...) Sp. z o.o. oraz prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej wystąpił zbieg tytułów do ubezpieczenia. Organ rentowy w związku z powyższą informacją wezwał ubezpieczoną do złożenia w ciągu 7 dni od daty otrzymania zawiadomienia, dokumentów zgłoszeniowych i dokumentów rozliczeniowych porządkujących przebieg ubezpieczeń. Ubezpieczona odebrała zawiadomienie w dniu 8 września 2015 roku (pismo z dnia 1 września 2015r., k. 1 a.r., zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 3 a.r.).

W dniu 14 września 2015 roku ubezpieczona stawiała się w ZUS Inspektorat w L. i w obecności pracownika Zakładu potwierdziła okoliczność prowadzenia działalności gospodarczej do czerwca 2003 roku (notatka służbowa, k. 5 a.r.). Z kolei w dniu 23 września 2015 roku osobiście złożyła do akt sprawy umowę o pracę zawartą z (...) Sp. z o.o. (notatka służbowa, k. 7 a.r.).

W dniu 30 października 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział wydał decyzję nr (...), w której stwierdził, że W. O. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 1 stycznia 2003 roku do 30 czerwca 2003 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wyjaśnił, że nastąpił zbieg tytułów do ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę oraz z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Ubezpieczona w okresie od stycznia do czerwca 2003r. uzyskiwała z tytułu umowy o pracę wynagrodzenie niższe niż płaca minimalna, a zatem na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 9 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej (decyzja ZUS z dnia 30 października 2015r., a.r.). W. O. złożyła odwołanie od wskazanej decyzji (odwołanie z dnia 2 grudnia 2015r., k. 2-3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również w aktach organu rentowego. Zdaniem Sądu powołane dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te zresztą nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika odwołującej o przeprowadzenie dowodu z zeznań odwołującej. Pełnomocnik najpierw na rozprawie w dniu 18 marca 2016 roku, a następnie również na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 roku wnioskował, by W. O. zeznawała m.in. na okoliczność motywów prowadzenia działalności gospodarczej w pierwszej połowie 2003 roku równoległe z zatrudnieniem w (...) Sp. z o.o. oraz odnośnie braku czynności wyjaśniających ZUS w okresie jej faktycznego zatrudnienia. Zdaniem Sądu powołane okoliczności nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, tym bardziej, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był w zasadzie bezsporny. W związku z tym nie było podstaw do przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, który zgodnie z art. 299 k.p.c. może zostać przez Sąd dopuszczony jedynie w wypadku, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W przedmiotowej sprawie takich niewyjaśnionych faktów nie było, gdyż na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd wyjaśnił wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Z kolei te okoliczności, co do których miałyby zeznawać W. O. miały charakter poboczny i nieistotny dla rozstrzygnięcia o tym, co było przedmiotem sporu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 października 2015r., nr: (...), jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Jedyną kwestią sporną w niniejszym postępowaniu było to, czy W. O., zatrudniona w (...) sp. z o.o., od dnia 1 stycznia 2003 roku do dnia 30 czerwca 2003 roku podlegała jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Aby tę kwestię rozstrzygnąć, należało dokonać szczegółowej wykładni przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, zwanej dalej ustawą systemową, w brzmieniu obowiązującym w tamtym okresie. Art. 6 ust. 1 pkt 1 tejże ustawy stanowił, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. Z kolei art. 6 ust. 1 pkt 5 wskazywał na przymus ubezpieczenia osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą oraz osób z nimi współpracujących.

Okres podlegania obowiązkowi ubezpieczenia został określony w art. 13 pkt 4 w/w ustawy i w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą następuje od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania.

Podkreślić należy, że jeżeli ubezpieczony spełnia warunki do objęcia obowiązkiem ubezpieczeń emerytalnego i rentowych z dwóch lub więcej tytułów (zbieg tytułów do obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych) to zastosowanie znajduje art.

9 ustawy systemowej. Wspomniany przepis rozstrzyga, które z będących w zbiegu tytułów są tytułami do obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych, a które dają jedynie prawo zgłoszenia się do dobrowolnych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych bądź nie stanowią tytułu do tych ubezpieczeń. Zgodnie z treścią w/w przepisu osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę, spełniając jednocześnie warunki do objęcia obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi z innych tytułów są obejmowane ubezpieczeniami tylko z tytułu stosunku pracy. Jednakże mogą one dobrowolnie, na swój wniosek być objęte ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym także z innych tytułów.

Podkreślić należy, że ze zbiegiem tytułów do ubezpieczenia mamy do czynienia wtedy, gdy jedna osoba wykonuje kilka rodzajów działalności, z którymi wiąże się obowiązek ubezpieczenia społecznego. W doktrynie tytuły obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i rentowych zostały podzielone na dwie odrębne kategorie, tj. tytuły bezwzględne i ogólne. Różnica pomiędzy w/w tytułami polega na tym, że w pierwszym przypadku nigdy nie może dojść do zwolnienia z obowiązku ubezpieczenia, a w drugim istnieje taka możliwość, a ubezpieczenie może mieć ewentualnie charakter dobrowolny (por. I. Jędrasik-Jankowska. Pojęcia i konstrukcje prawne ubezpieczenia społecznego, t. 1-2 Warszawa 2009, s. 99). Tytuły ubezpieczenia wymienione w art. 9 ust. 1 ustawy systemowej,

a więc te, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3, 10, 18a, 20 oraz 21 ustawy systemowej należą do tytułów bezwzględnych. Natomiast pozostałe tytuły ubezpieczenia, niewymienione w tym przepisie, są kwalifikowane jako ogólne tytuły ubezpieczenia. Z treści art. 9 ust. 1 ustawy systemowej wynika zasada, że w przypadku zbiegu u danej osoby kilku tytułów bezwzględnych ubezpieczenia dochodzi do kumulacji obowiązków ubezpieczenia z tych tytułów, co oznacza powstanie obowiązku odprowadzania składek od każdej z tych działalności zarobkowych. W sytuacji zbiegu tytułu bezwzględnego z ogólnym, obowiązek ubezpieczenia powstaje co do zasady tylko z tytułu bezwzględnego. Powyższa zasada nie ma jednak charakteru bezwarunkowego, bowiem odstępstwo od niej wprowadza art. 9 ust. 1 a ustawy systemowej. Zgodnie z tym przepisem pracownicy, których podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy w przeliczeniu na okres miesiąca byłaby niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy, podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów, tj. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2007r., III UK 123/06).

W rozpatrywanej sprawie ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne ze stosunku pracy W. O. w przeliczeniu na okres miesiąca poczynając od stycznia 2003r. do

czerwca 2003r. są niższe od kwoty minimalnego wynagrodzenia, która w tym okresie wynosiła 800 zł. W związku z tym W. O. we wskazanym okresie, zgodnie z art. 9 ust. 1a ustawy systemowej, podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej.

Pełnomocnik odwołującej, który nie kwestionował ani prowadzenia działalności gospodarczej przez W. O. ani ostatecznie wysokości podstawy wymiaru jej składek ze stosunku pracy w spornym okresie, uzasadniając swoje stanowisko w sprawie, wywodził jedynie, że odwołująca nie miała informacji o wysokości jej dochodów w spornym okresie i wysokości osiąganego wynagrodzenia. Podkreślał również, że gdyby wcześniej знаła stan przychodów, to zaprzestałaby prowadzenia działalności gospodarczej lub ją zawiesiła. Dodatkowo podniesione zostało, że wydanie przez organ rentowy zaskarżonej decyzji (z którą wiąże się obowiązek składkowy) po upływie ponad 13 lat od momentu zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, jest krzywdzące i stanowi naruszenie regulacji art. 5 k.c.

W ocenie Sądu Okręgowego ze stanowiskiem strony odwołującej można się zgodzić tylko o tyle, że okres po którego upływie Zakład zweryfikował tytułu ubezpieczeń W. O. był znacząco za długi i może podważać zaufanie obywatela do państwa. Pozostałych zarzutów i przedstawionej argumentacji Sąd natomiast nie podzielił. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych w cytowanym art. 9 ust. 1a precyzyjnie określa, w jakich sytuacjach zatrudnienie na podstawie stosunku pracy nie rodzi tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym w związku z jednocześnie prowadzoną działalnością gospodarczą, wiążąc powyższe w wysokością podstawy wymiaru składek z tytułu umowy o pracę. W związku z tym, wbrew twierdzeniom pełnomocnika odwołującej, to na płatniku ciąży obowiązek ustalenia, czy wysokość miesięcznego przychodu ze stosunku pracy nie spowoduje objęcia obowiązkiem ubezpieczenia w związku z działalnością gospodarczą. Jeśli zaistnieje sytuacja, że podstawa wymiaru składek ze stosunku pracy jest niższa niż wynagrodzenie minimalne przyjęte w danym roku, skutkuje to objęciem ubezpieczonego obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tytułu wykonywania działalności gospodarczej w tym samym okresie i z mocy prawa, albowiem powoływane przepisy mają charakter bezwzględnie obowiązujący. Wynika to z tego, że stosunek ubezpieczenia nie jest stosunkiem prawnym ukształtowanym w drodze umownej. Obowiązek ubezpieczenia społecznego wynika z przepisów prawa i nie jest uzależniony od woli ubezpieczonego lub organu rentowego. Nawiązanie stosunku ubezpieczenia następuje równocześnie z zaistnieniem sytuacji rodzącej obowiązek ubezpieczenia, jako wyraz zasady automatyzmu prawnego; jest wtórne wobec stosunku podstawowego, stanowiącego tytułu ubezpieczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 stycznia 2014r., III AUa 708/13, Lex nr 1428169; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007r., III UK 133/06, OSNP 2008/7-8/114).

W rozpoznawanej sprawie nie ma również podstaw, by zastosować bliżej niesprecyzowane przez stronę odwołującą zasady współzycia społecznego. Nadto, nawet, gdyby strona je wskazała, to jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, do złagodzenia rygorów prawa ubezpieczeń społecznych nie stosuje się ani art. 5 k.c., ani art. 8 k.p. Przepisy te mają charakter przepisów prawa publicznego. Rygorizm prawa publicznego nie może zaś być łagodzony konstrukcją nadużycia prawa podmiotowego przewidzianą w art. 5 k.c. lub art. 8 k.p. Zatem dochodząc świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie można powoływać się na zasady współzycia społecznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 października 2013r., III AUa 274/13).

Zdaniem Sądu Okręgowego również podniesiony zarzut przedawnienia jest bezzasadny. Aczkolwiek od daty, kiedy W. O. prowadziła działalność gospodarczą upłynęło kilkanaście lat, to jednak nie można stosować nawet w takim wypadku instytucji przedawnienia. Została ona uregulowana w prawie ubezpieczeń społecznych, m.in. w art. 24 ustawy systemowej, ale przedawnieniu nie ulega samo prawo objęcia ubezpieczeniem społecznym, a jedynie wynikający z tego prawa obowiązek uiszczenia składek, którego jednak nie dotyczy zaskarżona decyzja. Skoro więc przedmiotem zaskarżonej decyzji, a w związku z wniesionym od niej odwołaniem - przedmiotem sporu sądowego, była wyłącznie zasada podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, to przedwczesna była ocena przez Sąd Okręgowy przedawnienia wynikających z tego należności składkowych. Z kolei literalna wykładnia przepisu art. 24 ustawy systemowej nie pozwala na wniosek, aby objęcie obowiązkiem ubezpieczenia emerytalnego, rentowych i wypadkowego mogło ulec przedawnieniu. Instytucji przedawnienia samego objęcia obowiązkiem ubezpieczenia nie regulują też

inne przepisy (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 sierpnia 2012r., III AUa 309/12; uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 grudnia 2012r., III AUa 321/12).

W związku z powyższym, brak jest podstaw prawnych do tego, aby w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy organ rentowy mógł wydać inną decyzję niż skarżona przez stronę odwołującą. W decyzji tej nie ma mowy o obowiązku uiszczenia składek czy odsetek, a więc o tym sąd ubezpieczeń społecznych nie mógł rozstrzygnąć. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza bowiem przedmiot postępowania sądowego do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem wnioskodawca może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może podnosić czegoś, o czym organ rentowy nie decydował (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014r., III AUa 881/13, Lex nr 1439162).

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy ocenił, że zaskarżona decyzja z dnia 30 października 2015 roku jest zasadna i odpowiada prawu. W tej sytuacji wniesione od niej odwołanie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

(...)